

JADE VENING

DE
EEUWIGE
ja KNIKKER

HarperCollins

Hoofdstuk 1

‘Shit, dit is echt geil, Fiona.’

Geil is niet echt het eerste woord dat in mijn hoofd opkomt, nu mijn rechterbeen boven op de gymkast ligt, hoger dan ik lenig ben. Mijn beide armen liggen gespreid over het bruine uitgedroogde leer en mijn borsten schuren met iedere stoot van Gijs ongemakkelijk langs de rand van de kast.

Geil?

Nee.

Oncomfortabel?

Ja, dat wel.

Maar wie a zegt, moet ook b zeggen. Toch?

Dus nu Gijs en ik, na weken flirten en zoenen tussen de knutselspullen in de voorraadkast, eindelijk seks hebben, ga ik niet moeilijk doen over de kramp in mijn linkerbil. En rechterkuit. En mijn beide voeten.

Het genot kan elk moment komen, dat kán niet anders.

Gijs positioneerde me zo zelfverzekerd en verlekkerd kijkend in deze houding, dat ik niet meer durf te zeggen dat ik me meer Cirque du Soleil-acrobate waan dan sexy stoeipoes.

Bovendien, Gijs vindt dit in ieder geval geil. Dat is niet te missen, gezien het feit dat hij dit om de twee stoten meldt.

‘Zo geil.’

Stoot. Stoot.

‘Zo geil.’

Stoot. Stoot.

Ik wil dat Gijs het naar zijn zin heeft. Dat hij het lekker vindt. Maanden van spanningsopbouw betalen zich vanavond uit in dit achteraf vast onvergetelijke moment.

Toegegeven, ik had verwacht dat deze hele vrijpartij iets wederkeriger

zou zijn, qua genot. Hij zou bijvoorbeeld zijn hand van mijn borst kunnen halen, die hij al ruim zes minuten kneedt zoals mijn leerlingen uit groep vier klei hanteren, om vervolgens met die vrije hand, heel traag, via mijn buik naar de binnenkant van mijn benen te gaan en met zijn vingers zachtjes die plek tussen mijn dijen te beroeren, langzaam en ritmisch.

Hij kan me ook óp de kast zetten, met mijn benen gespreid. Het zou een perfecte positie zijn om me met zijn tong tot een hoogtepunt te drijven. Eventueel met een vinger erbij. Of twee. Deze gymkast biedt, als ik er zo over nadenk, legio mogelijkheden.

Maar dit is ook oké hoor.

En het is nog niet klaar.

Nog láng niet, zo te merken.

Nadat we vanavond de laatste halfjaarlijkse rapportgesprekken hadden afgerond en alle ouders, collega's en onze directeur waren vertrokken, bleven Gijs en ik alleen achter in de koffiekamer. Hij was naar me toe gelopen, had mijn heupen tegen zich aan getrokken en me daarna heerlijk en lang gezoend. Zijn dwingende lippen hadden zich langs mijn hals een weg naar mijn borsten gekust en gezogen en met zijn vingers had hij behendig de bovenste knoopjes van mijn jurk geopend.

'Gijs, niet hier,' had ik opgewonden en een tikje angstig gejammerd. 'Wat als iemand ons ziet?'

De ramen van de ruimte zitten weliswaar aan de schoolpleinzijde, waar hoge struiken omheen staan, maar het risico dat iemand de juf en de meester zou zien vozen in de lerarenkamer, vond ik alsnog te groot. We zouden dit ook kunnen bewaren voor bij mij thuis. Of bij hem. Zou ik ook eens zien hoe hij woont.

'Ah, toe...' Hij had een pruillip getrokken.

Oké vooruit dan. Voor Gijs.

'Geen ramen,' had ik hijgend gefluisterd toen ik zijn hoofd van mijn boezem trok en hem recht aankeek. 'Geen... ramen...'

Hij had kort nagedacht, terwijl zijn opwindning zachtjes tegen mijn onderbuik aan duwde, wat me een trots gevoel had gegeven. Dit was wat ik met hem deed!

‘Kom mee,’ had hij met een uitdagende grijns gezegd, mijn hand vastpakkend.

Mijn twijfel – wilde ik dat mijn eerste keer met Gijs op school was? – was nagenoeg even groot als mijn lust, maar toch knikte ik ja.

Vervolgens had hij me meegetrokken naar de gymzaal.

Of specifiek: het toestelhok. Perfect uit het zicht en inderdaad: geen ramen.

Hoewel ik het aanvankelijk inderdaad nogal geil vond, de gedachte hier op de kast door Gijs (Gijs!) genomen te worden, en de eerste paar krachtige stoten absoluut opwindend waren, is het nu na acht minuten – o, negen, de wijzer op de klok boven het basketbalnet verspringt net – vooral ruig en eentonig. Wat ik niet van hem had verwacht, aangezien onze zoenen in mijn beleving heel zinderend en spannend waren geweest.

Gek eigenlijk, hij had op andere momenten zo creatief geleken. Zoals toen ik hem met zijn gitaar liedjes zag oefenen voor de eindmusical van groep acht. En toen...

Goed, vooral toen eigenlijk.

Zo lang ken ik Gijs nog niet.

Laat ik niet te kritisch zijn. Dit is pas onze eerste keer en bij andere bedpartners had ik ook altijd wat tijd nodig om me aan hun bedstijl aan te passen. Ik moet gewoon nog aan hem wennen.

Had ik al gezegd hoe goed hij eruitziet? Een wat oudere Harry Styles, minus de tattoos.

En wat betreft zijn uithoudingsvermogen heb ik de jackpot gewonnen. Mijn hemel, hij houdt maar niet op...

Achter me gromt Gijs alsof zijn leven ervan afhangt en mompelt hij dingen als ‘dat doe ik goed, hè’ en ‘kijk mij jou hard pakken’, afgewisseld met wat gevloek en gebrom.

Hij heeft mijn borst losgelaten. Mijn beide handen zitten momenteel gevangen onder zijn handen op de kast. Het is een bezitterig gebaar, wat ergens opwindend zou kunnen zijn, ware het niet dat ik bezig ben met balanceren op één been en vooral bang ben dat we toch betrap worden.

Ik sluit mijn ogen en probeer me te verliezen in het moment. Wat een halve minuut een beetje lukt, dan begint ook mijn heup te zeuren.

Hoeveel graden zou het hier eigenlijk zijn? Ik heb het namelijk best koud. Logisch natuurlijk, het is winter en laat. De verwarming is vast al uren geleden uitgegaan.

Hé! Opletten, Fiona, koppie erbij houden.

Een beetje gefrustreerd probeer ik mijn bekken te kantelen, in de hoop dat ik op die ene plek meer frictie krijg en mijn heup en voet wat ontlast, maar tevergeefs.

Als ik een hand vrij zou hebben, kon ik zelf...

Voorzichtig probeer ik mijn linkerhand onder de zijne uit te wurmen. Behoedzaam verschuif ik hem millimeter voor millimeter onder zijn palm vandaan. Het plan lijkt te werken, Gijs gaat nogal op in zijn ritme, alleen precies als ik denk dat ik mijn hand bevrijd heb, grijpt hij die met een stevige grom weer beet en pint hem weer vast op de oorspronkelijke plek.

Met moeite onderdruk ik een geërgerde zucht.

Gijs laat zijn torso over me heen vallen. Heftig kreunend leunt hij zwaar op me. Niet alleen hou ik mezelf al ruim tien minuten op één been staande, nu moet ik ook een man van minstens negentig kilo overeind houden. Hoelang hou ik dit nog vol? En die kramp, die kramp...

Ik verschuif de hak van mijn standbeen wat, maar het helpt niets.

'Zo geil, Fiona. Zo... fucking... geil.'

'Mm-mm,' beaam ik loom kreunend, maar in gedachte slaat de paniek toe. Wat als ik omval?

Godzijdank gaat hij weer rechtop staan. Hij grijpt mijn haren vervolgens veel te hardhandig in een vuist. Al is mijn hand daardoor wel weer vrij.

Hij rukt aan mijn haar. Uit alle macht probeer ik te focussen op dat ik hier in ieder geval samen met hem ben. De kans dat ik ga klaarkomen geef ik bij deze op, want hoewel mijn favoriete films en boeken me anders willen laten geloven, komt bijna geen vrouw klaar van penetratie alleen en ik heb beide handen momenteel nodig om niet ineem te storten.

Heel even overweeg ik of we deze hele vrijpartij niet moeten afbreken. Ik ben er overduidelijk niet bij, maar... het is Gijs. Het is geen slechte seks... Nou ja, geen hele slechte seks.

Weer een ruk aan mijn haar.

‘Au!’ gil ik van schrik uit.

‘Schreeuw maar, schatje, schreeuw maar als ik je aan flarden neuk!’ roept hij achter me, terwijl hij in hetzelfde ritme doorgaat als de afgelopen elf minuten. Ik kan Gijs in ieder geval niet verwijten dat hij de boel afrafelt.

Toch zou het fijn zijn als hij klaarkomt, want mijn linkerbil trilt oncontroleerbaar van alle inspanning en mijn rechterbeen is totaal verzuurd.

Met mijn nagels in het leer van de kast ondersteun ik mezelf.

Zou deze pose een naam hebben?

Waarom lukt het me niet om hier net zo van te genieten als hij?

Het is Gijs nota bene. Seks op twee benen. Iedere moeder wil hem, iedere vader wil hem zijn. Zelfs moeders van kinderen die voor alles een ‘goedje’ staan op hun rapport, gaan met liefde naar het verplichte tienminutengesprek met hem.

Gijs windt iedereen om zijn vinger, met zijn donkerblonde lokken, bruine ogen, sterke lijf en innemende lach. Als ik op de schoolapp een anonieme enquête zou plaatsen met als enige vraag: ‘Wilt u seks met meester Gijs op de gymkast? Ja/nee’, zou minstens tachtig procent van de antwoorden ‘ja’ zijn. Wat zeg ik? Bijna honderd procent. Iedereen weet dat vooral moeders op de schoolapp kijken en de enige moeders die ‘nee’ zouden antwoorden, zijn de moeders van Kees en de moeders van Violet.

Gijs ademt luidruchtig in mijn oor, terwijl zijn tempo ineens verslapt. Betekent dat...

‘Dit vind je lekker, hè, schatje. Dit is wat je wilt,’ fluistert hij hees. Zijn tong gaat traag langs mijn nek.

‘Jaja, dit wil ik,’ fluister ik zo opgewonden mogelijk terug.

Want dit was inderdaad precies wat ik had gewild. Gijs is al vanaf het moment dat hij na de kerstvakantie bij ons groep acht heeft overgenomen, alles wat ik wil.

De vonk sloeg direct over toen onze directeur Natasja met hem tijdens een spellingles mijn klas in liep om hem voor te stellen. Tijdens het handen schudden had hij met zijn wijsvinger zachtjes over de binnenkant van mijn pols geaaid. Met een twinkeling in zijn ogen hield hij mijn blik vast.

In de weken daarna had hij de spanning steeds verder opgebouwd, met kleine plagerijtjes, aanrakingen die zogenaamd per ongeluk leken...

Als ik hem alleen al zag, leek het alsof tientallen kolibries vanuit mijn maag opstegen naar mijn hoofd. Goed, laat ik eerlijk zijn, het was eerder een duikvlucht, naar het gebied tussen mijn dijen.

Twee weken geleden kusten we voor het eerst, toen ik lijmpotten haalde in de voorraadkast en hij blauwe A3'tjes zocht.

‘Fiona... Fiona!’ Gijs bijt in mijn oorlel.

Om hem nogmaals te bevestigen dat ik het ook naar mijn zin heb, moedig ik hem kermend aan met de woorden: ‘Zó goed.’ Improviseren is niet mijn sterkste kant.

Maar hé, deze woorden blijken hem toch richting de finish te dirigeren, want hij schakelt plotseling om naar de modus ‘pneumatische hamer’.

Nog geen minuut later legt hij een knoop in het gebruikte condoom, trekt zijn broek op en zegt: ‘Bedankt, schat. Dat had ik echt even nodig.’ Vervolgens geeft hij speels een tik op mijn blote kont en een kus op mijn wang. ‘Vind je het goed als ik vast ga? Beetje gek als iemand ons samen naar buiten ziet lopen. Plus, ik moet vliegen, want mijn hond zit al de hele dag alleen thuis. Die moet ik uitlaten.’

‘Ja... Ja, natuurlijk,’ stamel ik wat van slag door het abrupte einde aan ons intieme samenzijn. Mijn panty en onderbroek hangen nog om mijn ene been, mijn jurk zit omhooggeschoven over mijn heupen.

‘Top.’ Op zijn hakken draait hij zich om. Met een flinke pas loopt hij naar de gang. ‘We appen,’ roept hij nog voor de gymzaal deur achter hem dichtvalt.

‘Doen we!’ roep ik hem vrolijker dan ik me voel na.

Niet dat hij ooit reageert op berichtjes...

Een minuut later hoor ik de buitendeur dichtvallen.

En vijf minuten later voer ik, nadat ik mezelf in het toilet gefatsoeneerd heb, de alarmcode in van basisschool De Wegwijzer. Rillend van de kou, door de keiharde wind die deze eerste avond in maart dwars door mijn jas en jurk heen blaast, en met een onbestemd gevoel.

Hoofdstuk 2

‘Fi, wakker worden. Lag je nou wéér te slapen?’

Langzaam tilt Boaz het oogkussentje van mijn gezicht.

Ik knipper met mijn ogen door het felle licht dat ineens mijn netvlies bereikt.

Mijn yoga-instructeur en tevens huisgenoot met wie ik een benedenwoning vlak bij het centrum van Arnhem deel, kijkt licht geërgerd.

‘Huh, nee? Is de les afgelopen?’ vraag ik rozig van de ontspanningsoefening. Ik trek de dikke wollen deken waar ik onder lig langzaam van me af en kom leunend op mijn ellebogen omhoog.

De zaal is leeg.

‘Yep. Ik heb iedereen al namasté gewenst. Tien. Minuten. Geleden,’ zegt Boaz meesmuilend.

De klok achter hem bevestigt dat hij niet overdrijft. Het is al tien over acht.

‘Ik neem aan dat je mijn fantastische geleide meditatie ook hebt gemist?’ zegt hij, waarna hij daar semi-gepikeerd ‘zoals altijd’ aan toevoegt.

‘O shitty. Sorry.’ Versuft kom ik overeind. ‘Ik was een beetje afgedwaald, denk ik.’

En met afgedwaald bedoel ik: ik ben in slaap gevallen terwijl ik lag te piekeren over mijn sekscapade met Gijs.

Samen met Boaz begin ik mijn mat en alle andere spullen die ik heb gebruikt op te ruimen.

Boaz staat erom bekend dat hij zo’n beetje alles wat je kunt gebruiken aan yogarekwisieten – riemen, blokken, bolsters, dekens en oogkussens – inzet in zijn les.

‘Dus... waar zat jij tijdens de savasana?’ vraagt hij, mijn yogariem oprollend. ‘Laat me raden...’ Mijn oudste en beste vriend beweegt zijn wenk-

brauwen suggestief omhoog en omlaag. Daarna kreunt hij hard: ‘O, meester Gijs! O, meester Gijs, meester Gijs!’

In een reflex gooi ik mijn oogkussen in zijn richting en ik voel hoe mijn gezicht rood aanloopt.

‘Hou je bek,’ zeg ik half boos, half lachend.

‘A-ha, ik zit goed!’ Boaz knikt tevreden. ‘Vertel op, is er nu eindelijk iets meer gebeurd dan tongen tussen de lijmpotten?’

Ik zucht diep. Dan geef ik schoorvoetend toe. ‘Ja, er is iets meer gebeurd.’

Boaz gooit zijn vuist in de lucht en slaakt een vreugdekreet.

‘Ik wil alles horen, álles. En wel nu.’ Hij sluit de kastdeuren. We leggen de laatste twee bolsters op een plank en lopen samen naar de gang.

‘Laten we snel naar huis gaan,’ zeg ik tegen hem, zijn verzoek om ‘alles nu te horen’ bewust negerend.

Gespeeld verdrietig kijkt hij me aan.

Ik laat hem even spartelen. Hij weet dat hij het toch wel te horen krijgt. Boaz is zo’n beetje de enige met wie ik over mannen praat. En hoewel ik het altijd een tikje ongemakkelijk vind, heb ik meer dan ooit behoefte aan een mannelijk perspectief op mij en Gijs en onze uitputtende gymnastiekles.

‘We gaan naar huis... en dan vertel ik je onderweg meer. Niet alles, maar meer,’ zeg ik streng.

‘Yes!’

‘Maar...’ zeg ik terwijl ik mijn schoenen aantrek.

Boaz staat al klaar met de sleutel bij de deur. Met de centrale schakelaar doet hij alle lampen in de yogastudio uit.

‘Maar... wat?’

Ik loop langs hem heen naar buiten. ‘Sluit eerst maar even af.’

Boaz draait de deur van Studio Asana, de yogaschool waar hij meerdere keren per week lesgeeft, op slot.

Twee keer per week ben ik hier ook. Niet dat ik een goede yogi ben. Eer-

lijk gezegd vind ik yoga helemaal niet zo leuk en yoga mij ook niet. Maar Boaz is mijn vriend. Dus...

Eenmaal buiten laat hij er geen gras over groeien.

‘Maar wat?’ herhaalt hij opgefokt.

‘Ik wil dat je eerst luistert, voordat je me bekritiseert.’

Hij kijkt me serieus aan en zegt dan: ‘Jou? Of hem? Heb je weer een ego-ist aan de haak geslagen?’

‘Eerst luisteren.’ We beginnen naar huis te lopen.

‘Goed goed. Dus, er is geneukt?’

‘God, Boaz, niet zo plat.’ Hoewel neuken, als ik erop terugkijk, wel de lading dekt. Of misschien is ‘een beurt’ nog beter. Een voor mij zeer onbevredigende beurt moet ik inmiddels toegeven.

‘En, was-ie zo...’ Hij houdt zijn handen een stukje van elkaar. ‘...of zo?’ Hij beweegt zijn handen verder uit elkaar. Onrealistisch ver. Absurdistisch ver. Iedere man met zo’n geslacht zou vrouwen tijdens de daad eerder vermoorden dan bevredigen.

Ik schater het uit. Daarna woel ik met mijn hand door zijn dikke roodbruine haren.

‘Serieus Boaz, dat doet toch pijn?’

‘Nou, Kwasi,’ begint hij, zijn handen weer langzaam uit elkaar bewegend, zijn hazelnootbruine ogen twinkelen van plezier.

Hij heeft er een sport van gemaakt om het geslacht van zijn vriend, met wie hij een knipperlichtrelatie heeft, in iedere conversatie te fietsen.

Zo snel als ik kan stop ik mijn vingers in mijn oren, de pas er flink in zettend.

‘Lalalalalalala. Ik wil het niet horen. Ik wil het niet horen.’

Boaz grinnikt en slaat liefdevol zijn arm om me heen. Al lopend trekt hij me tegen zich aan. Vervolgens lopen we een tijdje in stilte, hoewel ik weet dat hij gewoon wacht op het moment dat ik hem meer ga vertellen.

Ik slaak een zucht van teleurstelling. Teleurstelling in mezelf.

Kon ik maar zo onbevangen over seks praten als Boaz, dan had ik vast een bevredigender seksleven.

‘Lief preutsertje,’ begint hij als we onze straat in lopen en ik nog steeds niets gezegd heb. ‘Je hoeft er niets over te vertellen als je niet wilt, maar je kunt het me niet kwalijk nemen dat ik nieuwsgierig ben naar je avontuur. Ik geef om je. En om je seksleven. Dat, als ik zo vrij mag zijn, na het kortstondige avontuur met Nick de Kreuner, redelijk non-existent is geweest.’

Ik giechel opgelaten. ‘Man, wat kreunde die jongen.’

‘Ik weet het. We wonen in hetzelfde huis, weet je nog?’

‘Maar het kreunen was niet het ergste,’ zeg ik terugdenkend aan de man met wie ik ruim een jaar geleden een paar maanden heb gedatet.

‘Ik neem aan dat het zijn gebrek aan interesses en humor was?’

‘Ook. En het feit dat hij monogamie minder belangrijk leek te vinden dan ik.’

Het bleek dat Nick, die ik via Tinder had leren kennen, weliswaar dié app verwijderd had, maar drie andere datingapps niet. En hij maakte daar ook nog regelmatig gebruik van.

Ik was al geen fan van daten, maar sindsdien vind ik het gewoon... nog ingewikkelder. Hoe weet je nou écht of degene die tegenover je zit is wie hij zegt dat hij is? Of hij te vertrouwen is? Helemaal met al die rottige apps. Die ik overigens wel allemaal verwijderd heb.

We lopen naar de voordeur. Uit mijn zak vis ik de sleutelbos.

‘Dus, hoe was het?’ dringt hij weer aan.

Hoe was het? Ik frons.

‘Tja, het was...’ Kauwend op mijn antwoord open ik de voordeur.

Eenmaal in de woonkamer ploft Boaz op de bank.

‘Krijg ik nog antwoord op mijn vraag of hoe zit dat?’ roept hij terwijl ik in de keuken de waterkoker vul en deze aanzet.

‘Het was,’ zeg ik wat luider om boven het geluid van kokend water uit te komen. ‘Nou... het was...’ Op dat moment slaat de waterkoker af. ‘Op een gymkast.’

Vanaf de bank hoor ik Boaz gillen. ‘Fi! Een gymkast? Dit is nu al een fantastisch verhaal!’

‘Dat weet ik zo net nog niet,’ mompel ik terwijl ik het water in de theepot schenk.

Even later zitten we samen op onze hoekbank met thee en van die chique voorverpakte koekjes die Boaz altijd gapt uit de voorraadkast van de culturele broedplaats Het Gebroed, waar hij manusje-van-alles is. Een aantal dagen per week bemant hij de receptie en verzorgt hij de catering in de vergaderzalen. De kunstenaars worden geacht hun eigen ateliers schoon te houden en de algemene ruimtes en toiletten worden door een schoonmaakbedrijf gereinigd, maar alle overige klussen zijn voor hem.

Hij vindt het heerlijk. Zo kan hij ongegeneerd bij alle kunstenaars in hun atelier snuffelen, terwijl hij lampen vervangt of tochtende ramen repareert. Naast de schamele financiële beloning, betaalt hij zichzelf ook uit in deftige koekjes.

‘Serieus? Heeft hij je niet op zijn minst één orgasme gegeven?’ vraagt Boaz verontwaardigd blazend over zijn hete kop thee als ik mijn verhaal gedaan heb. ‘Niet gelikt? Gevingerd? Iets?’

‘Boaz, hou op! Anders durf ik je nooit meer iets te vertellen.’ Ik prop in één keer een koekje in mijn mond. Met volle mond ga ik verder. ‘Misschien moeten Gijs en ik gewoon –’

‘Charmant,’ mompelt Boaz, met zijn wijsvinger cirkelend voor mijn mond.

Overdreven kauwend kijk ik hem aan en ik spoel de hap door met een slok thee.

‘Zo goed?’ Ik laat hem mijn lege mond zien. ‘Denk jij dan niet dat we gewoon nog een beetje aan elkaar moeten wennen?’

‘Wat wil je dat ik zeg? Je vertelt me dit verhaal neem ik aan omdat je iets van advies wilt. Toch?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Misschien.’

Er verschijnen rimpels op zijn voorhoofd, een mondhoek trekt op.

‘Ja. Of, nee. Misschien wilde ik gewoon ventileren? Reflecteren? Ik weet het niet zo goed. Seks is de eerste keer toch nooit perfect?’

Aan zijn blik kan ik zien dat Boaz daar anders over denkt.

‘Echt, de volgende keer zal het beter zijn,’ zeg ik meer tegen mezelf dan tegen hem.

‘Als jij het zégt,’ antwoordt Boaz sarcastisch. ‘Zie je wat ik daar subtiel deed, met dat woord “zégt”?’

Ik schenk hem een klein lachje.

‘Jaja, ik weet het. Práten.’ Ik trek een vies gezicht en neem nog een slok thee.

‘Niet zomaar praten. Zeggen wat je denkt, wat je voelt, wat je wilt.’

‘Je weet dat ik dat niet zo makkelijk doe,’ zeg ik op verontschuldigende toon.

‘Weet ik, maar je leercurve lijkt wat... te stagneren, lieverd. Wees gewoon wat –’

‘Assertiever,’ maak ik zijn zin af. ‘Ik weet het. Ik wéét het. Maar volgens mij heb ik dat gewoon niet in me.’ Gefrustreerd slaak ik een zucht.

‘En wanneer gaan jij en Gijs aan jullie collega’s vertellen dat jullie samen zijn? Ik begin het steeds lastiger te vinden mijn mond te houden tegen Roos en Iris.’

Roos is leerkracht van groep zes op mijn school en een heel goede vriendin. Ik ken haar al sinds de pabo en raakte via haar ook bevriend met haar tweelingzus Iris. Ze wonen samen op zo’n vijf minuten fietsen bij ons vandaan.

‘Moet je dat sowieso niet ergens melden of zo, als je het met een collega doet?’ gaat hij verder.

Moet ik dat melden? Tsja, dat weet ik eigenlijk niet. Al meerdere keren heb ik me voorgenomen dat in onze cao op te zoeken, maar... nou ja, het kwam er tot nu toe niet van. Twee keer probeerde ik voorzichtig te vragen aan Gijs wat we zijn van elkaar. Hij heeft het beide keren weggekust, gezegd dat we alle tijd van de wereld hadden.

‘Waarom dingen labelen als ze nu precies goed zijn?’ had hij gezegd, zijn lippen langs mijn hals glijdend, zijn hand op mijn kont.

Breng daar maar eens iets tegen in.

‘Het is zo spannend dat dit ons geheimpje is,’ had hij de tweede keer gefluisterd.

Ik ben er daarna niet meer over begonnen, want ik gok erop dat dit probleem zichzelf uiteindelijk oplost. Gijs werkt als invaller en vertrekt na de meivakantie weer, als Suzanne terugkomt van zwangerschapsverlof.

‘Gijs wil nog niet dat we het bekendmaken,’ antwoord ik met een ondertoon die hopelijk duidelijk laat horen dat ik daar begrip voor heb. ‘Hij vindt het spannender als het ons kleine geheimpje is. Dus, alsjeblieft, nog steeds niets tegen Roos of Iris zeggen. Oké?’

‘Serieus? Wil hij het nog steeds geheimhouden?’ De hoon druipend van zijn stem. ‘En jij gaat daarin mee?’

Ik trek een gezicht.

‘Jeetje, wat ben je toch een jaknikker.’

‘Boaz?’ vraag ik met mijn juffenstem.

‘Beloofd, ik zeg niks,’ zegt hij kortaf met een blik die zegt ‘maar leuk vind ik het niet’. Een vijfde koekje verdwijnt in zijn mond. *Damn*, al die yogalessen die hij geeft doen vast wonderen voor zijn spijsvertering. ‘Je weet dat ik je alle liefde in de wereld gun, maar ik weet het niet, Fi. Hij klinkt wat glibb-’

‘Boaz...’ zeg ik zuchtend.

‘Je verdient een man die er geen geheim van maakt dat hij je wil, Fi.’

‘Dito,’ kaats ik direct terug.

Zijn ogen lichten fel op. Even ben ik bang dat ik te ver ben gegaan.

‘Die laat ik maar even gaan,’ zegt hij bars.

Ik zucht. ‘Sorry, Bo. Sorry.’

‘Het is oké. Als je seksueel gefrustreerd bent, zeg je wel eens dingen die je niet meent.’ Hij grinnikt en ik stomp hem halfslachtig op zijn schouder.

Ik meende het alleen wel.

Colofon

HarperFirst is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Jade Vening

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

ISBN 978 94 027 7389 7

NUR 301

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Dit e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid. Niets uit deze uitgave mag op welke wijze dan ook worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

www.harpercollins.nl